

Петрик і Павлик

Василь Сухомлинський

Іля столу сидять батько з матір'ю. Мати шиє, батько газету читає.

Петрик бавиться на дивані: коника сідлає, в далеку дорогу збирається, про мандрівки за синє море мріє...

Глянула мати у вікно й каже батькові:

— Тітку Марфу чорт несе.

Петрик мерщій розсідлав коня, підвівся, щоб глянути у вікно на те диво дивне, та вже було пізно. Тітка Марфа стукача в двері.

Мати сказала:

— Увійдіть, будь ласка.

Коли тітка Марфа завітала до хати, мама ласкавим голосом запросила її сісти.

Тітка сіла, важко зітхнула й промовила:

— Ледве дійшла. Так ноги болять, так болять.

Петрик довго дивився на тітку Марфу й здивовано запитав:

— Тітко Марфо, хіба ви самі йшли?

— Та не їхала ж, а йшла, — відповіла тітка й усміхнулась.

— А ви ж, мамо, казали, що тітку Марфу чорт несе, — дорікнув Петрик.

Материне лице нараз і спалахнуло, потім зблідло. Вона похилила голову й дивилась на шитво.

Батько затулився газетою. Тітка Марфа підвелася й тихо вийшла. У хаті запала гнітюча тиша.

Минуло багато років. Петро став дорослий. Тепер у нього є дружина й синок Павлик.

Якось у гості до Петра прийшла стара мати. Погостювала. А тут і вечір.

Мати й роздумує вголос:

— Що його робити: чи додому йти, чи заночувати у вас? Сутеніє, а дорога далека.

— Ідіть, мамо, додому, — каже син Петро.

А Павлик саме на дивані бавився: коника сідлав, у далеку дорогу збирався, про мандрівку за синє море мріяв.

Як почув, що батько виряджає бабусю, мерщій і своє вставив:

— Я вам, бабусю, коника дам... Сідайте на нього і їдьте.

Бабуся одяглася й затулила хусткою обличчя.